

nen også udgjorde en trussel mod Danmark, og det var jo deraf, bemærkningerne faldt.

Så vil jeg bare afslutningsvis spørge udenrigsministeren, om det ikke også er rigtigt, at det måske er lidt dristigt at tolke krigen i Afghanistan som udtryk for sådan en særlig aggressiv sovjetisk indstilling, for kendsgerningerne er vel, at et meget sovjetvenligt regime var kommet i fare på grund af et oprør ledet af nogle folk, som vi i dag er enige om at kalde terrorister, og at disse folk blev støttede af CIA.

Så når man ligesom taler om, at det der med Sovjetunionens invasion i Afghanistan bare er et entydigt eksempel på sovjetisk aggression, var det lige så meget et udtryk for, at USA også dér forsøgte at presse Sovjetunionen.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er kolossalt, som man kan vende historien på hovedet. Var det USA, der gik ind i Afghanistan i 1979? Var det ikke USSR, der gik ind i Afghanistan? Det var et brud på den balancepolitik, som hr. Holger K. Nielsen nævner. Var det så ikke derfor i spillets natur, at amerikanerne prøvede at hjælpe afghanerne af med de sovjetiske tropper?

Altså dette, at der kommer mujahediner ind bagefter, var jeg også meget imod, og derfor har jeg også været med til at træffe en beslutning i 2001, som Enhedslisten næppe var med til, om at sørge for, at talebanerne ikke kunne blive ved magten. Det retfærdiggør jo ikke, at Sovjetunionen skulle have den, det retfærdiggør jo kun den politik, som et bredt flertal i Folketinget står for, nemlig at afghanerne ved frie valg selv skal have den.

Med hensyn til Polen er der kun at sige en gang til, at det viste sig jo i 1980'erne, at der var vilje til at bruge det militære apparat. Så kan vi ikke vide, om de ville gå over Østersøen, det er der ingen der ved.

Altså, Socialdemokraterne udviklede med deres senere forsvarsminister Hans Hækkerup det, der hedder det defensive forsvar, og det var, fordi man havde et koncept om, at Sovjetunionen gik i land på Lolland-Falster og Sjælland, og man skulle så føre forsvarspolitik i forhold til det. Så Socialdemokratiet havde altså også i slutningen af 1980'erne, hvor de lavede det defensive forsvar, opfattelsen af, at vi kunne blive invaderet. Det var dog mærkeligt, de havde den idé, når det ikke kunne ske.

Så ved vi jo også, at der var polske landgangsenheder og østtyske landgangsenheder, og som sagt var det altså også noget, Socialdemokratiet indregnede i sin politik, som den senere forsvarsminister jo udviklede med det defensive forsvar. Det var da kun, fordi man regnede med, at man kunne risikere at skulle forsvare sig på Sjælland og Lolland-Falster.

Altså var vi enige om, at der var den trussel. Vi ville bare fastholde NATO-alliancen som værn mod den trussel, hvor andre kom til at svigte.

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Talereglerne tillader jo ikke, at vi kan nå at berøre alle de steder i udenrigsministerens redegørelse, hvor jeg synes han er gået under sit eget intellektuelle niveau i forenkling. Men jeg vil godt anholde én ting. Da hr. Poul Schlüter besøgte DDR den sidste gang som statsminister tror jeg ikke han bragte nogen opfordring med til befolkningen i DDR om at rejse sig; der var tværtimod nogle folk, som prøvede at gå ind i den danske ambassade, og som blev sendt tilbage til den østtyske sikkerhedstjeneste.

Derfor vil jeg bare med den kendsgerning i mente anholde den der insinuation, som udenrigsministeren kom med i forbindelse med en artikel, som jeg var med til at skrive i sommeren 1989, længe før Murens fald, om situationen i Baltikum efter et besøg hos Folkefronten, altså uafhængighedsbevægelsen i Letland. Det var ikke en artikel, der støttede sovjetisk undertrykkelse, lige så lidt som hr. Holger K. Niensens indlæg før gjorde det, men det var en advarsel imod, hvad der kunne ske, hvis kampvognene fik lov til at køre.

Vi ved jo alle sammen, vil jeg sige til udenrigsministeren, at indtil den dag, da Gorbatsjov sagde til Honecker, at de ikke kørte, var der ikke nogen af os, der opfordrede folk i Østeuropa til at rejse sig mod de sovjetiske undertrykkere, men i samme øjeblik vi vidste, at kampvognene ikke kørte, faldt det rådne system sammen af sig selv.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jo ikke rigtigt. Jeg husker en veloplagt udenrigsminister, den daværende udenrigsminister hr. Mogens Lykketoft, i en valgkamp, hvor vi mødtes på Københavns Universitet. Jeg næv-